

Đàn - bà

GEPOST LEGAL
BINDER
Nº 11/808

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỜ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELÉ, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN-BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU—NĂM THỨ HAI—SỐ 51—12 AVRIL 1940

CÙNG LÀ HIẾP DÂM

CHÚNG tôi xin lỗi các bạn độc-giả thân yêu vì đã phải dùng những tiếng mà chính chúng tôi không muốn dùng ở trên tờ báo này. Sở dĩ chúng tôi đem nó ra đây vì nó là một ung độc của xã-hội.

Thật vậy, ở trên những báo hàng ngày, chắc các bạn luôn luôn đọc thấy những vụ hiếp-dâm và mỗi khi các bạn biết tin tòa-án phạt tù những con quỷ dâm-dục thì các bạn cũng như chúng tôi, ta thở dài—một sự thở dài khoan-khoái—để tỏ rằng ta biểu-đồng-tình cách nghiêm phạt ấy.

Nhưng thưa các bạn, còn những vụ hiếp-dâm mà pháp-luật không can-thiệp được, và chính xã hội đã công-nhận?

Các bạn chớ sửng-sốt! Những đám cưới-xin ép uổng không là những vụ hiếp-dâm là gì? Mà những cuộc nhân-duyên này ở xã-hội Việt-Nam không phải là ít!

Sở dĩ tòa-án phạt một đứa khốn-nạn cưỡng-bách một «kẻ yếu đuối» là vì tòa án cho rằng phạm vào sự «không bằng lòng» của người đàn-bà là một đại tội. Tòa-án đã công-bình kêu sự «phạm» kia là một vụ hiếp-dâm, xã-hội cho là phải. Thế thì khi một người con gái không bằng lòng kết duyên với một kẻ mà mình không ưng song vẫn bị những «ngoại lực»

bắt nhận kẻ kia làm chồng thì sao xã-hội lại cứ điềm nhiên không nói tới?

Chúng tôi xin tố-cáo sự điềm-nhiên khốc-hại ấy. Nó khốc-hại vì xã-hội vô tình công nhận một việc vô nhân-đạo, một việc mà cái kết-quả thường là cái «chết» hoặc không thì cũng là một sự sống ngắc ngoải.

Rồi còn bao nhiêu những thảm-cảnh do đó xảy ra nữa?

Gia-đình kẻ bị ép-uổng sẽ luôn luôn ở trong không-khí bất hòa, người đàn-ông sẽ thành một kẻ chơi bời vì người ấy không thể chịu nổi cảnh sống lục dục. Người đàn-bà sẽ tự giết mình bằng sự «lạc lòng» hoặc không thì cái «buồn vô hạn» sẽ như làn sóng thủy-triều dâng một ngày một cao rồi chôn vùi hẳn con người xấu số!

Dán hoặc, sự gần gũi nhau có cho cái «gia-đình khập khiễng» kia vài mụn con thì các bạn biết những đứa trẻ ấy ra sao không?

Về hình-thể, chúng là những đứa xấu xí, ốm đau quặt quẹo suốt đời, còn tinh-thần thì cố nhiên là mất thăng-bằng vì cha mẹ chúng có phải «yêu» nhau mà đẻ ra chúng đâu?

Thành thử xã-hội đã vô tình tạo ra những cái «quái thai» ấy để nó làm cho xã-hội điên-đảo, nhục-nhã! Chúng sẽ là những đứa giết người, chúng sẽ là những con quỷ dâm-dục!

Chúng sẽ là những kẻ gian-giảo! Rồi chính tay xã-hội lại làm án kết tội «con mình» mà không biết.

Xã-hội đã lầm! Lầm về những lễ-nghi đặt ra, nghĩa là lầm cái bề ngoài giả-dối. Nếu xã-hội gạt những chiếc xe hoa, bỏ những tràng pháo giải và nhưng mâm cỗ đầy đi thì xã-hội thấy rõ ngay sự thật ở những cuộc hôn-nhân ép uổng: một vụ hiếp dâm.

Một vụ hiếp dâm trong bóng tối thì thường chỉ có một chính phạm.

Một vụ hiếp dâm ngoài ánh

sáng thì bao nhiêu là đồng phạm?

Ngoài cái anh chồng mê sắc, chuộng tiền tiền kia ra thì còn nào các ông cha, các bà mẹ, có khi cả họ hàng thân thích nữa, đều là đồng-phạm, vô tình hay hữu ý, cũng chung một tội cả.

Khi đã biết thế rồi, chúng tôi mong rằng xã-hội từ đây sẽ sáng suốt hơn để tránh cho chị em bạn gái chúng tôi những cái sống uất-ức, những cái chết oan uổng và cũng tránh cả cho xã-hội những kết-quả xấu sa nữa.

T.B.Đ.B.

NGƯỜI CON GÁI NGOAN

(Để trả lời cô H. phân - nân mẹ bắt thôi học)

Cô em đang đi học hay đã đậu tốt-nghiệp rồi, mẹ không muốn cho cô theo học nữa, mẹ bảo: «Thế là đủ rồi.»

Kể sự học thì vô cùng, học cao bao nhiêu cũng vẫn là chưa đủ, nhưng cuộc đời thường ngày cần nhiều những người học tầm thường nhưng có ích lợi thiết-thực ngay, hơn là những người thông-thái quá. Có đừng cho sự mẹ cô bắt cô thôi học là một điều trái của bà. Và lại người đàn-bà ai không phải lấy chồng, có khi người chồng đến giữa lúc cô đang theo đuổi khóa học, và như thế, cô có biết gì đâu về việc trị-gia mà mong cô làm trọn cái công-việc ấy. Ở các nước văn-minh người ta còn mở những trường dạy thực-hành ngay những cách trị-gia, những bổn-phận của một

bà chủ nhà, nhưng ở xứ mình, công việc ấy vẫn hoàn-toàn ở một bà mẹ; mẹ cô có cái trách-nhiệm giáo-dục huấn-luyện cô về phương-diện ấy. Và cái thời-kỳ huấn-luyện thích-hợp hơn cả là lúc cô đã thôi học ở nhà. Một người mẹ cần-thận không bao giờ muốn con gái mình làm bà nội-tướng bất thành-linh không có dự bị tập-tành trước. Huống hồ mẹ bao giờ cũng yêu-mến thân-mật với con gái, mấy năm nay cô mãi học-hành, vui chơi với chúng bạn, để mẹ buồn nên ở nhà một mình, nay hẳn mẹ cũng muốn được cô gần gũi bà trong tí lâu trước khi cô về nhà chàng trai trẻ khác chờ!

Như vậy cái thời-kỳ cô thôi học ở nhà, có nghĩa là: 1) để cô tập việc nội-trợ, 2) để cô thân-cận với mẹ. Đã nhận chân hai cái mục-dịch ấy, thì cái đời ở nhà

(Xem tiếp trang 4)

HỎI. — Tôi đã đính-hôn được một năm nay. Vị hôn-phu của tôi và tôi vẫn được chuyện trò với nhau, chúng tôi mến nhau lắm không ngờ ít lâu nay vị hôn-phu tôi lại say mê một người con gái khác (cái người đó tôi không biết lắm) mà không chịu làm lễ cưới tôi. Tôi rất đau-dớn và thẹn thãm. Bây giờ tôi nên làm thế nào để chuộc lại giá trị của tôi.

ROSALINE LÊ-CHI

Đừng làm vỡ lở câu chuyện ra to. Chàng ta sẽ đâm cẩu và khi đó sẽ là sự chia-lìa hẳn. Bây giờ nên gặp chàng và lựa lời bình-tĩnh đừng úp mở gì cả để hỏi thẳng ý định của chàng ra sao. Nếu chàng quả thật say mê người kia và định hỏi hôn với cô thì cô cũng chẳng nên lấy thế làm buồn tủi, thẹn thãm. Trái lại, cô nên lấy làm mừng vì cô đã sớm biết tính tình chất chường hay chán người của chàng, khi cô lấy chàng rồi, tính tình ấy mới lộ ra thì cô càng khổ thêm nhiều. Còn như đó chỉ là một sự phù phiếm của chàng, cô hãy vui lòng tha-thứ cho chàng và cô càng biết cách gìn giữ chàng về sau.

HỎI. — Thoạt đầu thì bà em ngang trở cuộc hôn nhân của em với chàng ta. Bà em mất, thì đến lượt ba em nghe lời vợ lẽ xúi, lại không cho em được lấy chàng nữa. Không chờ đợi được, gia-dình chàng cưới vợ khác cho chàng. Tuy thế, chàng vẫn theo đuổi em hoài. Em lấy làm ăn năn lắm muốn tự tử hay đi tu để chàng được tự do gây hạnh phúc cho người vợ chánh-thức. Nhưng chàng ngăn cản em và có nhiều người đến coi mắt em, chàng cũng cản đi không muốn em lấy chồng. Vậy em nên xử trí thế nào?

HỒNG-HẢI-LÊ (Saigon)

TRẢ-LỜI: Thế là chàng ta tham lam và tối-ích-kỷ, tại sao chàng hưởng cảnh đề huề vợ con, mà chàng lại cứ bắt cô phải

chịu lẽ loi với mỗi tình lỡ dở kia mãi! Nhưng chàng «bắt» thế nào được cô, có ai vừa ý cô thì cô cứ dang hoàng mà lấy. Chàng không có quyền gì ngăn cản được cô cả. Nếu chàng dọa dẫm sẽ tố cáo với người chàng sắp cưới của cô cuộc tình duyên giang giở giữa chàng và cô, cô cũng chớ sợ hãi, cô có thể bày tỏ tất cả những trở lực (bà cô và ba cô) đã khiến cô không thể lấy chàng được cho người chồng sắp cưới của cô nghe trước. Là một người đại lượng, chồng cô sẽ không để tâm đến những lời tố cáo của chàng ta đâu: ấy là tôi nói phồng xa thế, chớ chàng đã có tâm địa ấy thì thật chẳng đáng cho cô quý trọng chút nào?

HỎI. — Chúng tôi yêu nhau lắm cố sức chiều chuộng săn sóc nhau, nhưng hàng ngày cứ có chuyện buồn nhau luôn. Vậy tôi có nên cưới người yêu tôi ngay đi không để cho tình yêu được thiết tha đắm thắm, sợ rằng lâu ngày sự buồn chán sẽ thêm mãi chẳng? Nhưng còn hai lẽ khiến tôi phân vân mãi.

1.) Tôi còn đang đi học chưa có nghề nghiệp mưu sinh.

2.) Nàng đau ngực chưa mạnh. Vậy có nên cưới không?

NGỌC (Huế)

TRẢ LỜI. — Cứ hai cái lẽ ông nói sau cũng đủ để cho tôi khuyên ông đừng nên cưới vội, huống hồ lại còn có cái lẽ trên nó quan trọng hơn nhiều nghĩa là cả năng và ông cũng đang ở trong một cảnh tự dối lòng, Tình yêu đang đi tới độ chán nhau mà cả năng và ông vì tự ái vì bướng bỉnh với chính mình mình, vẫn muốn làm đắm thắm lại. Ở trường hợp khác ý muốn còn đưa đến kết quả chứ với ái tình thì ý muốn có kết quả gì đâu. Tôi tưởng vì hạnh phúc cả cho nàng cả cho ông. là hãy xa nhau dần, còn hơn là làm một cuộc cưới xin đáng tiếc sau này...

Cô Kh. Ngọc. — Tôi không khuyên cô bắt cần dư-luận như những cô gái nông-nghên ở thời này. Dư-luận chính đáng làm mực thước cho những hành vi của mọi người. Nhưng cái dư-luận mà cô nói đó thì quả thật chẳng đáng cần. Yêu không phải là xấu, nhất là người mình yêu lại là người xứng-đáng.

THU-LINH

Chuốc rượu

Quý dăng chén rượu khuyên mời,
Van em nhấp cạn cho tôi cam lòng!
Vi dù nên vợ nên chồng,
Rượu tình uống trước, tơ hồng lẽ sau.
Cầm như vợ Chức, chồng Ngâu,
Rượu này uống để biệt nhau cũng vừa.
Em ơi, tròn trặn duyên-tơ,
Xa-xôi cách mấy lần đồ cũng nên!
Bằng cho duyên chả hợp duyên,
Thì ngay hàng xóm láng giềng cũng không!

Ô hay! Rượu chửa vào lòng,
Mà em má đã đỏ hồng như say.

Thương-Huyền

AI MUỐN Ô TÔ, NHÀ LẬU MUA NGAY

TÌNH MẸ

TẶNG ANH NGUYỄN

Mẹ tôi trên vai nặng trĩu một bọc hàng tơ lụa, lần từng bước trên con đường ghồ-ghề và trơn, tự làng bên về nhà.

Trời tối đen như mực. Gió đổ hồi ném những hạt mưa lún-phún vào giữa mặt mẹ tôi, buốt như những mũi kim châm. Phần vì mưa lạnh, phần vì đã yếu mà đeo nặng, lại sợ quân gian thừa cơ bóc lột, nên mẹ tôi đi được một quãng lại phải dừng nghỉ cho đỡ mệt, trong lòng chỉ ngong-ngóng mong gặp gia-nhân đến đón về. Nhưng thất-vọng vì đã bốn năm quãng đường rồi mà vẫn chưa thấy tăm hút anh Năm, người đầy-tớ lực-lưỡng nhà tôi. Mẹ tôi lại phải liều đi nữa vì không có lẽ đứng chờ người đón suốt đêm ư? Rồi chiếc khăn gói cần-thận đeo trên vai, mẹ tôi đã gần đến một ngôi chùa hẻo lánh xưa nay có tiếng là nơi trú-ngụ của kẻ gian-phi chỉ định có kẻ qua lại lúc đêm khuya là bóc lột.

Một luồng gió lạnh thổi ào ào làm chuyển cả cành lá cây đa cổ thụ trước cửa chùa. Ngọn gió mạnh quá mà buốt quá làm mẹ tôi mất thăng bằng. Rồi ý nghĩ một sự « không hay » sắp xảy đến cho mình, làm mẹ tôi run sợ, bàng-hoàng, và không giữ nổi lòng can - đảm, mẹ tôi khụy xuống đường lầy-lội. Mẹ tôi sợ hết hồn, không biết tính sao cho đêm nay thoát tay những kẻ cướp đường. Rồi rất tin ở đạo Phật như mẹ tôi, mẹ tôi cầu khẩn Đức Phật phù trợ cho mẹ tôi được về tới nhà, lành-lặn hẳn-hoi, được trông thấy đàn con yêu quý, để rồi đây lại lần hồi chợ búa kiếm lãi - lời nuôi nấng chúng... cái nguyện-vọng mà mẹ tôi tâm tâm niệm niệm để đạt tới. Đang lúc bơ-vơ giữa nơi đồng không mông quạnh chỉ còn biết trông cậy vào lòng từ-bi của Đức Phật thì may quá, bác Cả Vượng — người cùng xóm tôi — đi mua lợn ở làng bên

vừa về đến nơi và rất ngạc-nhiên thấy người ngồi giữa đường trong lúc đêm khuya này. Bác lên tiếng hỏi. Mẹ tôi nhận được tiếng bác vì xưa nay bác vẫn đi mua lợn trên vùng này, liền tả cảnh ngộ mình, nói với bác đi chậm lại cùng về và mong bác che chở giúp. Bác nhận lời ngay — vì ai gặp người cùng làng

trong bước khó - khăn mà nhờ không giúp? Mẹ tôi trong lòng sung-sướng như vừa qua một cơn ác-mộng. Đã có bác Vượng người cùng làng mà lại khỏe-mạnh đi bên cạnh còn sợ gì nữa!

Tuy sung-sướng, nhưng mẹ tôi vẫn cảm tức vì nỗi không có người nhà đi đón. Mẹ tôi cũng như phần nhiều các bà nhà quê. Dầu vừa mới thoát một tai-nạn to lớn này mà vẫn cố tít lấy cơ rằng nếu có gia nhân đi đón thì đâu đến nỗi. Nên sự vui mừng vẫn chưa được hoàn toàn.

Về đến nhà, mẹ tôi gọi cửa giọng khàn khàn như nhọc mệt lắm. Tôi đoán chắc là có sự gì chẳng may đã xảy ra đây, vì mỗi khi sợ hãi tiếng mẹ tôi thất thanh đi.

Vào đến nhà, phần vì thấy con cái đang đứng dưng nò đùa dưới ngọn đèn sáng chực, phần lại cực thân vì một mình phải khò-

sở lặn lội nơi xa xôi dưới mưa phùn gió rét, trong đêm mù, mẹ tôi mắng chúng tôi cả một loạt. Mẹ tôi tức giận hỏi tôi — vì tôi là lớn nhất — : sao không bảo người nhà đi đón để đến nỗi để suýt ngất đi ở giữa nơi đồng hẻo lánh?

Tôi giả nhời rất sảng như một kẻ bị mắng oan :

— Thưa để, anh Năm về quê vì thầy anh ấy ốm. Còn thầy con sang làm giúp ông cậu hôm nay có giỗ, con phải ở nhà trông các em và giữ nhà.

Mẹ tôi thấy tôi cãi lại, càng nổi giận, vì xưa nay mẹ tôi cho thể là chặn họng. Rồi mẹ tôi quát :

— Nếu thầy mày đi vắng, thì mày cũng phải bảo chúng nó đóng cửa lại trông nhà, còn mày đi đón tao chứ! Mày chỉ biết sung-sướng mình mày thôi, còn mẹ mày muốn chết, muốn sống ở đâu cũng mặc.

(Xem tiếp trang 10)

CUỐN

Règlementation général de la navigation fluvial en Indochine

Có bán tại :

Nhà in Trung-Bac

107, Phố hàng Buồm - Hà Nội

Giá mỗi cuốn : 1\$20

Ở xa tiền cước tỉnh ngoài
mua mau kéo hết

THO' TÍN

Cô Hồng-Nga. — Cảm ơn cô, không đăng được.

Cô Thụy-Vân Vinh. — Cô cho địa chỉ rõ ràng để gửi tặng báo vì cô được trúng giải ba tháng báo trong cuộc thi « Đàn bà mùa xuân ».

Ô. Nguyễn-văn-Chung Haiphong. — Ông cho địa chỉ rõ ràng để gửi tặng báo vì ông trúng giải 3 tháng trong cuộc thi « Đàn bà mùa xuân ».

Cô Nhung Thakhek. — Bài đó đã có nhiều người dịch rồi.

Cô Hélène Ngà Huế. — Đã nhận được, cảm ơn cô.

Cô Tố - Mai Thakhek. — Đã nhận được, cảm ơn cô.

Ô. Lương-tử-Hòa. — Bài đó dịch chưa thoát lăm.

Cô Haboriette Tuyết-Đồng Ninh-Bình. — Bài thơ đó ý nghĩa rất hay nhưng lời chưa được chỉnh.

Ô. Lạc-tri. — Bài « nhớ nhàng » không phải là một truyện ngắn.

Cô Ý-Nguyễn. — Bài ấy không đăng được.

Bà Trang tử Tân-châu. — Thưa bà, bà đọc báo đã hơn 1 năm mà bà quên chưa trả tiền.

Cô Nguyễn thị-như-Thanh Sơn-tây. — Thưa cô, chúng tôi xin cô trả tiền 11 tháng báo cho. Đã gửi cho cô nhiều thư mà cô chưa trả lời.

Bà Hoàng-thị-Kính Sơn-tây. — Thưa bà, bà còn thiếu nhà báo 3 tháng quảng cáo và 6 tháng báo, bà chu tất cho. Chúng tôi đã gửi hầu bà 4 lá thư.

Bà Đáng Soctrang. — Bà gửi thư mua báo và hẹn sẽ trả tiền, vậy mà quá một năm, chưa thấy bà trả. Chúng tôi đã viết 3 lá thư rồi.

Ông Đỗ-phương Quế Saigon, Kiosque Thanh-Tao Vinh, ông Hoàng-đình-Chực Tourane, bà Ng: thế-Hy Đồ-Sơn, ông Ng: bá-Lượng Vientiane, ông Đỗ-đăng-Khuong Kiến-An, Bazar Liên-Hiệp Gò-Vấp, ông Lê-văn-Giàn Thủ-dầu một. cô Nữ-Trà Vinh M. Tôn-thất-Tri Vientiane, bà Cao-thị-Dục Savannakhet. Ông Ng: bích-Hòa Bắc-giang, cô Thanh-Loan Rach-giá, Librairie Bảo-Toàn Nam-định. Bà Ngô-bát-Khải Bái-thượng, cô Thi-Nại Huế, ông Pierre Kiệt Chợ-quán, Docteur Nguyễn-tuấn-Phát Hòa-Bình, cô Hoàng-thị-mỹ-Liên quy-nhon.

Đã nhận được mandat xin cảm ơn quý vị.

Ông Vương-văn-Tốt Chợ-Lớn. — cảm ơn ông, ông Pierre Kiệt đã trả 2\$00 cho chúng tôi.

TÔI MUỐN ĐẸP

(Coi hình C, D, 4 ở trang 9)

Mấy kiểu tóc uốn

Bây giờ không còn là lúc chúng ta bàn luận nên cắt tóc hay không nên nữa vì tất cả lời bàn đều vô ích khi mà thời-trang nó đã đi tới mãnh liệt. Tốt hơn trong lúc này, chúng ta nên nói đến những cách uốn, cắt thế nào cho thích-hợp, tiện lợi với mỗi hạng người lại tiết kiệm được cả thời giờ và tiền bạc nữa. Bởi vì rằng không

HÌNH 1

phải ai ai cũng mỗi tuần mỗi tháng bỏ ra năm mười đồng và hơn thế nữa để vào hiệu cắt uốn bằng máy móc tối tân. Tuy thế lúc mới cắt tóc và định uốn cần phải nên đi hiệu tốn tiền một lần để mà biết cách họ làm ra sao, luôn thể tóc uốn bằng điện sau này nó cứ theo nếp thế đỡ tốn công, tốn thì giờ. Ở nhà lúc uốn tóc là vào sau mỗi lần gội đầu, hay chải mượt brillantine. Phải có nhiều găm (mua thứ găm có răng giữ tóc chặt hơn) mới đủ

HÌNH A

dùng, uốn xong rồi đợi cho tóc khô hay đã thành nếp sẽ tháo những găm không cần thiết ra.

Mấy kiểu tóc của các nữ sinh

Các nữ sinh đang còn phải học tập bởi vậy nên chọn những kiểu rất dân dị, như mấy kiểu dưới này :

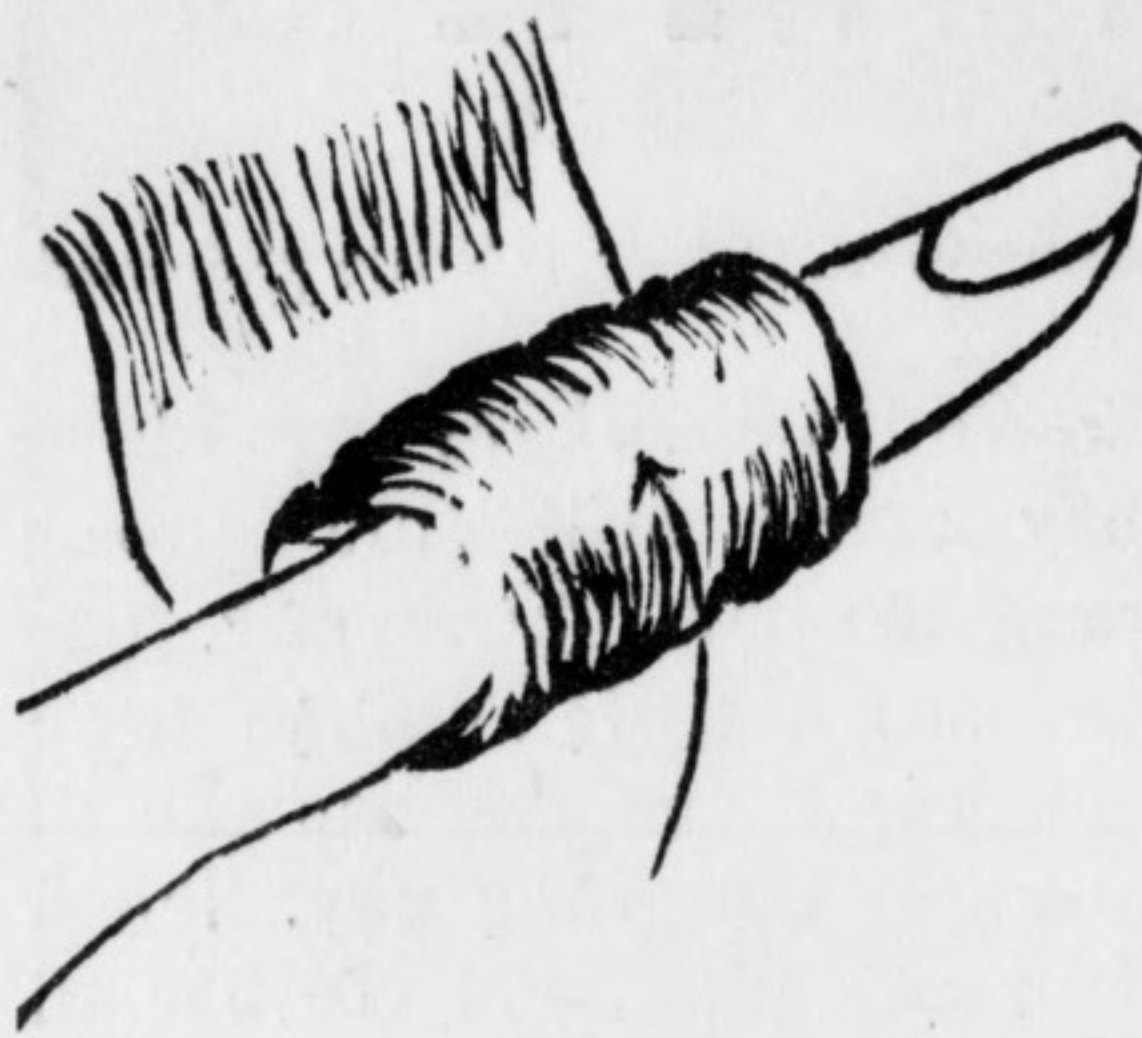
HÌNH 1. — Rẽ ngôi lệch, bên ít làm một làn gợn sóng (cran) bên nhiều tóc làm hai gợn (cran). Chải ngược ra sau bên mang tai. Đằng sau gáy uốn xoắn đều. Dùng lược thưa (thứ lược tây một đầu dày răng một đầu thưa)

HÌNH 2

dùng đũa dày răng hay lấy bàn chải mà chải tóc đã quấn rồi, vẫn quấn tự nhiên. Còn lúc mới gội đầu xong định làm mise en plis lại thì phải lấy kẹp kẹp những lọn quấn lại. Chải làm gợn sóng phải khéo tay lắm những làn cong xuống, chải miết xuống kẹp ngay lại. Đưa mái tóc sau cho cong bông lên rồi kẹp luôn nữa (giống như hình A) chải boucles tỏa xuống sau gáy thì chỉ việc lấy tóc uốn tròn theo đầu ngón tay cầm lược chải nhẹ vòng tròn theo tóc quấn trên ngón tay (hình B), chải xong rút ngón tay ra kẹp ngay găm lại, một nửa găm lọt vào lòng vòng tóc một nửa găm ở ngoài (xem h. C) khi đã làm mise en plis song lấy lược bịt trên đầu chờ cho khô tóc hay cho tóc đủ thì giờ giữ thành nếp hãy bỏ lược và kim găm đi. Lược tóc này gọi là filet à cheveux hình tam giác

lúc quấn xong buộc ra sau gáy hay dưới cổ như ta chít khăn vuông chứ không phải thứ lược bao tóc (résille) mà chị em vẫn

HÌNH B

dùng. Vì thứ sau này chỉ dùng ngày thường thôi chứ dùng lúc mise en plis không giữ được chặt tóc.

HÌNH 2. — Chải ngược tóc cả xuống gáy chỉ giữ lại ít tóc đã cắt ngắn đi ở trên trán quấn thành những boucles plats (soăn con ốc). Mỗi boucle chỉ cần rất ít tóc quấn loãn xoắn theo ngón tay chỗ nhưng vừa rút tay ra thì ấn bẹt ngay boucle xuống để lật mặt quần ra cài kim găm theo hình D. Chỗ tóc xong trải mịn xuống rồi xếp gập tóc lại cho chỗ

HÌNH 3

ngọn tóc vào phía trong kẹp kỹ lại bao résille ở ngoài.

HÌNH 3. — Của các em nhỏ 14, 15 trở xuống có khuôn mặt tròn trĩnh. Tóc rủ xuống quá tai, uốn loãn quăn lại, tết ruban buộc.

HÌNH 4. — Cô nào đầu to quá và mặt ngắn quá làm kiểu tóc này rất dễ coi cũng như kiểu hình II vậy. Đằng trước trán trải ngược lên làm một gợn hay chải bông lên như cái chỉ vẫn chải ngược khi quấn tóc. Đằng sau chải thẳng hoặc uốn cong trở

(Xem tiếp trang 9)

NGƯỜI CON GÁI NGOAN

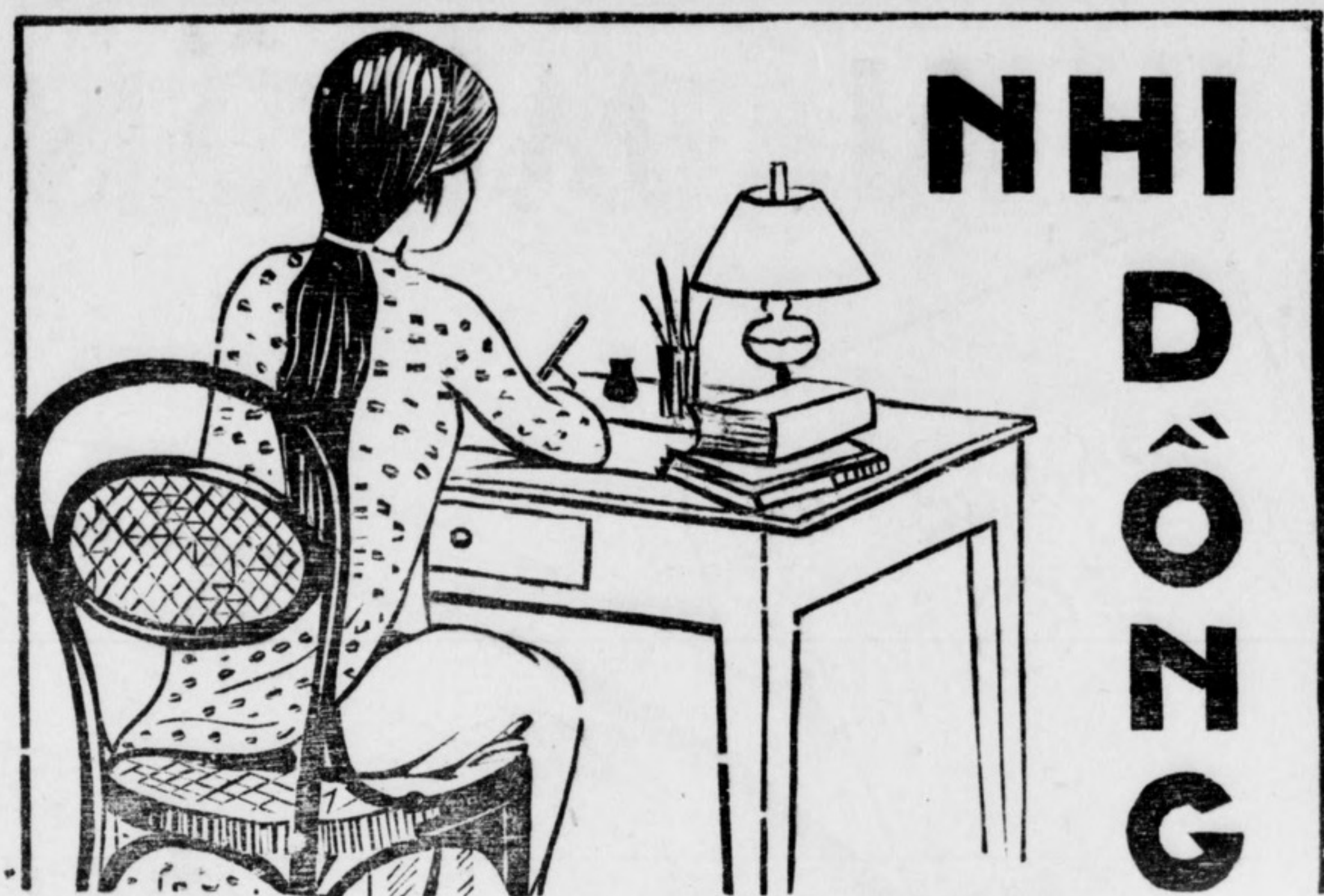
(Tiếp theo trang 1)

của cô cũng đầy rẫy những công-việc rồi, cô còn thì-giờ nhàn-rỗi nào nữa đâu mà cô kêu buồn kêu chán! Cô chớ bắt chước những cô gái hư lầy díp thói học ở nhà để đàn-dúm, để dưng vào tất cả các cuộc làm nghĩa, để ngày ngày đi rạo phở còn ở nhà thì chỉ ngủ vờ ăn. Me cô tưởng cô được ở nhà đỡ tay hóa ra lại hầu cô thêm!

Cô hãy nghĩ rằng me cô vất-vả trông nom cô và các em cô, nay cô đã lớn, cô nên thay me, làm người mẹ nhỏ của các em, để me có thời giờ nhàn rồi giải-trí một chút cho bỏ lại bao năm vất-vả trước! Các người đàn-bà cứ phàn-nàn rằng đối với bố mẹ không thể hiểu kinh hết lòng được vì « con gái là con người ta » phải lo-lắng cho nhà chồng, chẳng thể hầu-hạ săn-sóc được bố mẹ mình, nhưng khi còn con gái ở nhà biết bao nhiêu là dịp trả hiếu cha mẹ! Người ta bỏ lỡ đi rồi sau này người ta mới ân-hận!

Ở đây tôi tạm phác những công việc của một cô con gái ở nhà, nhất khi cô con gái ấy lại là chị của một đàn em: dù nhà có đầy-tớ nữa, một tuần cô cũng để một ngày tự-thân làm hay trông coi chúng nó lau cửa, quét mạng nhện, lau sàn nhà, đánh bóng đồ-dạc bàn ghế! Cô sẽ đi chợ lấy, tập mua bán, cô sẽ làm cơm lấy, tập nấu nướng luôn thể ít ra một tuần vài ba lần. Bây giờ may và cũng là công việc của cô, các em cô đi học, quần áo hại lắm, cô phải chăm khâu vá cho các em, đơm cho đũa này cái khuy long, và cho đũa kia miếng quần thủng. Tập làm bà mẹ nhỏ, cô phải dạy chúng cả lời ăn nói, cách cư-xử nữa. Cô đã đi học, vậy cô còn nhận cả trách-nhiệm làm cô giáo nhà giảng bài cho các em. Ngần ấy công việc làm cho đầy đủ không phải là không bận-rộn, cô em hãy ráng làm để thành người con gái ngoan! Vì từ đây cô sẽ nhận trách nhiệm cái gia-đình của cô, cho me cô: nhìn cái bàn bụi, người ta không cười me cô nữa, mà chỉ cười cô thôi!

THU-LINH

DỐI VỚI BẠN CON

Người mẹ khác-khổ, lo xa quá không muốn cho con cái có bè bạn gì cả, con còn đang đi học thì sợ bè bạn làm mất thì giờ của con, đã ở nhà rồi, nhất là con gái thì sợ bè bạn rủ rê làm hư con đi. Đó là một ý kiến giầy con rất hẹp hòi. Minh không đợi đã ở đời mà nuôi con mãi, con mình một đời cũng không bắt buộc phải ở với mình. Khi lớn nó còn phải ra đời: sự giao-du cần dùng cho nó để thắng hay bại trong cuộc đời. Và khi đó mình không còn là người làm nên cuộc đời của nó nữa, bè bạn nó mới chính là kẻ định đoạt sự thắng bại cuộc đời của nó. « Giàu vì bạn » câu nói ấy thực đúng vô cùng. Huống hồ con người ta có bao nhiêu là cảm-tình, nếu chỉ thu vén vào trong khuôn khổ gia-đình, thì người ta sẽ thành ra ti tiện, hẹp hòi: thế giới bạn hữu thật là một thế giới cần phải có cho người ta bắt đầu từ cái lúc biết nói rồi trở đi.

Bởi vậy cái lối giầy con phòng xa, không muốn con có bạn hữu là một lối giầy rất dở nên kỳ trước tôi đã nói đến bữa tiệc trà mà mỗi nhà có con cái hơi nhớn nên tổ-chức để lấy dịp quan sát bè bạn của con. Nhưng đừng như những người mẹ nghiệt ngã hề thấy bạn con và con trò chuyện thì cứ tò-mò ngồi nghe bên cạnh, tưởng đó là một cách kiểm sát hiệu-nghiệm sự giao du của con. Có biết đâu như thế, làm mất bạn con và trước mặt mình chúng nó cũng không dám nói thật tất cả những điều mà chúng nó muốn nói. Huống hồ có phải trong những câu chuyện của chúng nó ở trước mặt mình, mà mình đã xét đoán được đúng tâm tính của chúng đâu. Biết bao nhiêu cha mẹ khờ-khạo đã bị

lũ bạn con và con « giả đạo-đức » đánh lừa, bằng những câu chuyện rất lễ phép rất đứng đắn mà chúng nó nói với nhau ở trước mặt mình.

Người mẹ cũng chớ nên lãnh-đạm quá không thêm biết đến bạn của con cho chúng là những hạng dưới hay trẻ con không cần biết. Sự buông lỏng còn tai hại hơn sự chặt chẽ nói trên. Trái lại người mẹ không nên thân mật quá với bạn bè của con, thân quá chúng sẽ nhờn.

Người mẹ nên ý nhị tiếp xúc với bè bạn của con, ân cần trong khi chúng đến chơi nhà mình, hỏi han sức khỏe, sự học hành, của chúng và nếu không quen biết cha mẹ chúng thì chỉ nên hỏi qua loa về cha mẹ chúng mà thôi, chớ nên

Cùng một vài độc giả khó tính

Chúng tôi phải viết mấy dòng chữ này thật là vắn tắt-đặc-dĩ xin chư quý vị hiểu thấu cho.

Hẳn quý-vị cũng biết rằng tờ báo sống được là nhờ tiền người mua, nhất là lúc này, đồng tiền lại cần cho tờ báo lắm, vì nhân có chiến-tranh, người bán giấy và người in báo không những bắt trả tiền ngay, có khi lại bắt trả tiền trước nữa.

Bởi vậy, chỉ mỗi độc-giả thiếu 1p. tờ báo cũng nguy rồi. Nhưng may, như chúng tôi nhận thấy, hầu hết độc-giả của tờ ĐÀN-BÀ đã hiểu lẽ trên, nên cứ hết hạn là gửi mua ngay hạn mới. Sự sốt-sắng ấy của chư quý-vị đã làm chúng tôi cảm-động và phấn-khởi vô cùng. Tờ « ĐÀN-BÀ » cũng vì thế mà mỗi ngày một xuất-xắc hơn lên như các bạn đã thấy. Một bằng-cớ: « ĐÀN-BÀ » đã không nề hao-tổn, luôn mấy tháng

vượt quá giới hạn của mình tò-mò hỏi những việc riêng trong nhà chúng, rồi bình phẩm theo ý riêng của mình: như thế cô khi vô tình mình xui xiêm chúng ăn ở không tốt với gia-đình chúng. Nếu được đưa bạn tốt, con mình có thể thân mến chẳng nói làm gì, nhưng nếu gặp đưa bạn xấu. mình cũng chớ nên bắt con mình phải tuyệt giao ngay vội, khi con mình đã đến tuổi biết suy xét. Minh rất có thể cho con cái sáng kiến tốt là dẫn dụ lại đưa bạn hư của nó. Ana'ole France trong cuốn « Le Livre de mon ami » nói đại ý: « Nếu người ta cứ muốn con trẻ chọn bạn tốt mà chơi thì đưa trẻ xấu sẽ chơi với ai và nó lấy ai làm bạn tốt để nó bắt chước trở nên ngoan. » Khi chúng ta đã là mẹ lại có thêm một tấm lòng nhân hậu rộng rãi nữa thì câu của Anatole France cũng đáng cho ta suy xét.

Một người mẹ hiền không bao giờ mắng mỏ đánh đập con cái ở trước mặt bạn bè của nó. Tuy còn bé đi nữa, con mình cũng còn có cái sĩ diện của nó giữa chúng bạn, ta không nên thị quyền làm mẹ mà làm mất nhân cách của con.

Tóm lại tình yêu của con ta đối với ta càng đậm thâm hơn nếu ta biết ân cần với bạn của con. Nó sẽ sung sướng hỏi dạ biết bao khi biết bạn bè nó sầm si khen ngợi rằng mẹ nó là một người đàn bà hiền hậu.

MÁ EM

MỘT

PHƯƠNG LÀM ĐẸP NỔI TIẾNG TỪ 30 NĂM

MỘT
PHƯƠNG LÀM ĐẸP
ĐÃ THÍ - NGHIỆM
CHẮC CHẮN ĐỂ
CÓ MỘT

NƯỚC DA TUYỆT MỸ

ĐÂY là một phương pháp đã nhiều lần thí nghiệm có kết-quả mỹ mãn để làm cho da mặt đang sần sùi sạm ngất trở nên trắng mịn mơn mớn, làm những lỗ chân lông se lại và mất những vết đen, da thành đẹp lạ lùng. Một nữ tài tử đã 70 tuổi nhờ phương pháp này mà vẫn còn đóng được những vai đào trẻ. Bà trộn một kem toàn chất sữa đã luyện chất mật, với một phần dầu ô-liu rồi lại chọn tất cả vào với một chất kem rất tinh vi. Ở hiệu bào chế có thể chế cho bà chất ấy nhưng như thế tốn kém lắm. Hiệu kem TOKALON màu trắng (thứ không nhờn) có đủ chất kể trên chế riêng với dầu ô-liu để làm một thứ đồ ăn cho da bà. Nó nuôi da và cho da cái vẻ mịn màng tươi tắn lạ lùng. Người đàn bà có hình trên đây đã viết cho chúng tôi rằng: « Tôi không thể bỏ được thứ kem này nữa. Sau ba ngày dùng kem TOKALON da tôi trở nên sáng sủa, tươi tắn, xinh đẹp. » Bà hãy thử dùng thứ kem TOKALON (thứ không nhờn), có phương-pháp làm đẹp đã có kết quả mỹ mãn bao lần nay. Bây giờ hàng triệu người khắp thế giới đều dùng nó mỗi ngày. Kết quả rất mỹ mãn nếu không sẽ hoàn tiền lại.

T. B. Đ. B.

VỚI người béo quá người ta khuyên nên nhịn ăn, với người gầy quá, người ta khuyên ăn uống lắm bỏ nhiều vào. Nhưng biết bao nhiêu người béo đã thất vọng: «tôi nhịn ăn mà vẫn chẳng sút một lạng nào». Người gầy phản nản: «Tôi ăn nhiều thế mà vẫn không béo hơn tí chút». Tại sao? Mới đây một nhóm giáo-sư bên Âu-châu mới tìm ra nguyên nhân sự bất thành công của các người muốn béo hay muốn gầy nói trên: «do không biết luật hai thủy triều.»

Luật hai «thủy triều» là gì?

Tất cả các sinh-vật, thảo-mộc hay thú-vật, trong khoảng thời gian 24 giờ đồng hồ đều bị chi-phối bởi hai ngọn thủy triều: ngọn loại ra (marée éliminatrice) và ngọn vun sức lại (marée accumulatrice). Cũng như nước biển lên xuống theo sức hút của tuần trăng, hai ngọn thủy triều của sinh lực con người, lên xuống nhịp nhàng theo với sức độ của mặt trời.

Cái luật hai ngọn thủy triều này khám phá ra đã giải quyết được nhiều những hiện tượng bí-mật chi-phối cuộc đời và sức khỏe của con người. Sức độ của mặt trời hành động theo thể này:

Ngọn thủy triều thứ nhất (từ nửa đêm tới chính ngọ)

Từ hai giờ đồng hồ trước nửa đêm và hai giờ đồng hồ sau nửa đêm là cái thời kỳ «bất động». Trong thời kỳ ấy mặt trời không có một chút ảnh hưởng nào đến cơ thể của ta và vạn vật cả. Bởi vì chúng ta cũng chịu chung một luật với vạn vật. Khi đó mặt trời đang đi đến nửa đường của mình, ở giữa khoảng mọc lên và lặn đi. Thời kỳ ấy tức là thời kỳ mặt trời đi rất chậm lại.

AI MUỐN BÉO, GẦY

Mãi đến gần ba giờ sáng, sinh lực mặt trời mới như bừng tỉnh lại và càng tăng thêm mãi cho tới buổi trưa. Đây là cái thời kỳ nảy nở, đầy sinh lực của cả vạn vật. Con người ta vào cái thời kỳ này «sống» nhiều hơn cả, trong một ngày. Máu tuần hoàn mạnh hơn, thở nhiều và sâu hơn; tim đập nhanh hơn. Người ta «đốt cháy» nhanh chóng và thật hết cả những sức lực lưu trữ trong mình và thế tức là tiêu-loại nhiều những cặn bã trong mình.

Và sự tiêu loại ấy, chính là sự sống đấy. Cũng như than phải cháy, phải biến thành tro nghĩa là tự tiêu loại để lấy lực mà làm cho động cơ máy móc hoạt động, thân thể con người ta cần phải biến những cặn bã lưu trữ thành chất cặn bã để mà sống. «Cái thời kỳ tiêu-loại này trùng với thời kỳ nảy sinh lực và ở vào khoảng từ nửa đêm đến chính ngọ. Và thời kỳ ấy tức là ngọn thủy triều tiêu loại.»

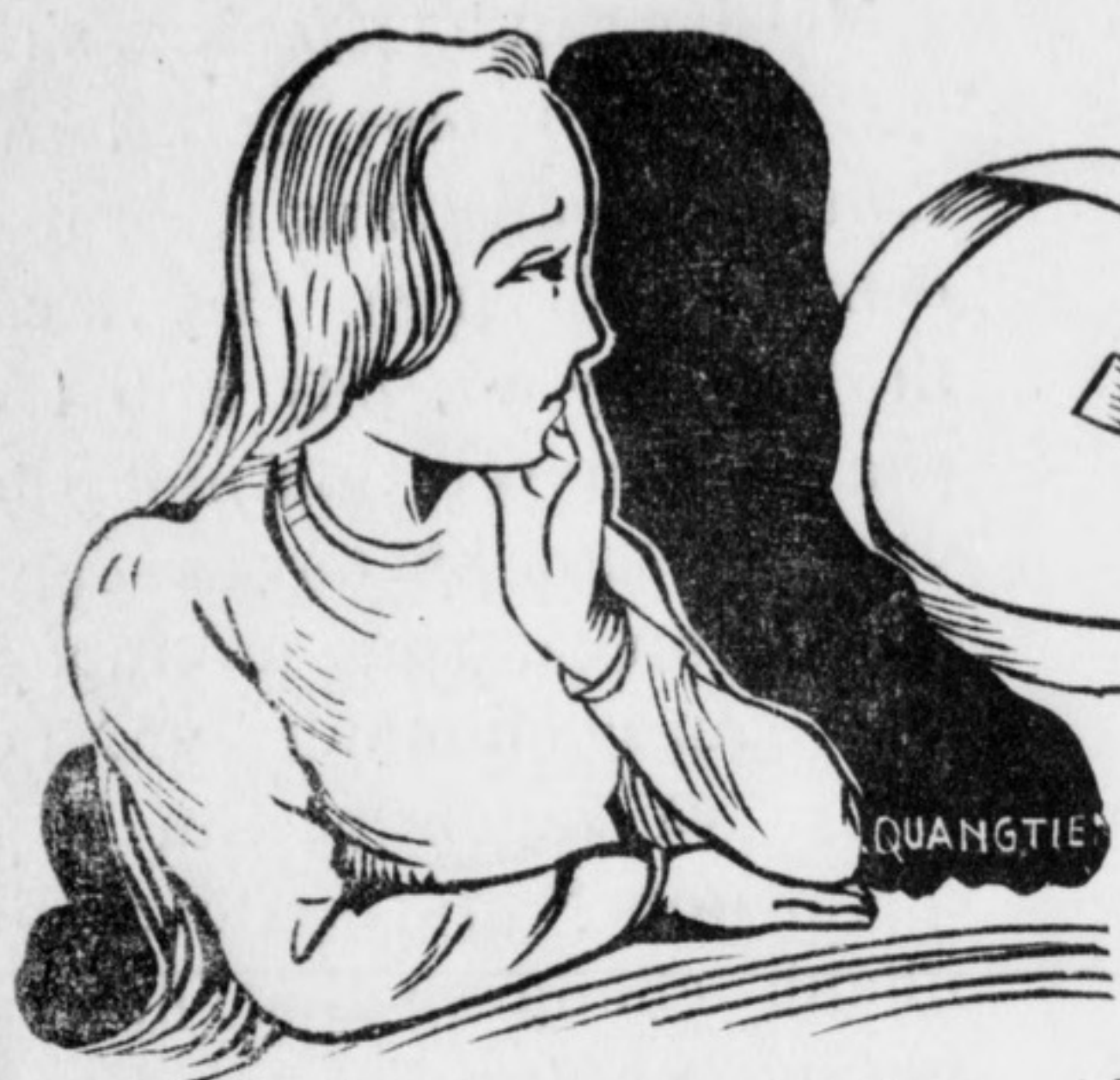
Ngọn thủy triều thứ hai (từ chính ngọ đến nửa đêm)

Trong thời kỳ này, những thức ăn không biến hóa một cách mạnh mẽ như thời kỳ trên, vì mặt trời lặn dần xuống và lấy dần của ta cái sinh lực của nó.

Mặt trời càng lặn, chúng ta càng không tiêu loại nhanh và hoàn toàn nữa. Những thứ ăn, ăn trong thời kỳ này (từ trưa cho đến nửa đêm) tự dồn dập và vun lại. Đây là ngọn thủy triều vun sức (marée accumulatrice).

Nếu ta biết rõ sức hành-dộng và ảnh hưởng của hai ngọn thủy triều này, và sống hòa hợp theo luật thiên nhiên ấy, ta sẽ có thể gầy, béo theo ý muốn và sức khỏe của ta tăng lên nhiều lắm.

Tuần - báo ĐÀN - BÀ
Tờ báo của mọi gia đình

CHUYỆN DÀI

SỐ VI

của THU-THU

Lê phăng phăng đi vào buồng riêng, thắp đèn lên và rút trong tập giấy, bức thư nàng viết trả lời cho Văn từ hồi sáng, thông thả hơ lên ngọn đèn. Lửa bắt cháy, Lê lẳng lẳng nhìn ngọn lửa lém dăn mảnh giấy...

Lấy tay nhiên vụn mảnh tàn giấy, Lê thấy lòng cũng toi bởi tan ra. Một mối buồn ghê gớm chận lấy ngực nàng không cho bật nên tiếng nước nở để khóc than cho thỏa mối tình non yếu.

Giữa lúc ấy, mụ vú bước vào. Lê đã mệt lắm, bởi quá sức động, nàng đã toan xua tay đuổi mụ vú ra nhưng coi vẻ mặt mụ như có điều cần muốn nói, Lê lại để mặc mụ vào.

— Thưa cô, bà bảo con thu xếp quần áo đồ đạc để trưa mai về Saigon với bà, đưa ở mới sáng mai sẽ tới hầu cô.

— Bà nói thế hả? Lê giận dữ hỏi gặng lại. Rồi cũng chẳng cần đợi câu trả lời của mụ vú, Lê hừ một tiếng, hai tay tì mạnh xuống bàn, răng cắn chặt lấy môi — Lê giận đến cực điểm rồi, nhưng bấy giờ Lê chỉ giận sự lãnh đạm của bà Phủ đối với Lê tự dưng rõ rệt ra quá...

Tuy mụ vú chỉ là một tôi tớ, nhưng 15 năm trời hầu hạ khiến Lê coi mụ như một phần cái gia đình của chú thím mà Lê cho là gia đình của mình. Có mụ ở bên, nên dầu bị chú thím bỏ lửng ở nơi cô quanh này, Lê vẫn thấy mình còn có chút liên lạc với gia đình để tự yên ủi. Bấy giờ đem mụ vú về Saigon, có khác nào bà Phủ cắt đứt cái giây liên lạc ấy, không kể Lê là con cháu trong nhà nữa. Cảnh đời cô-độc của Lê đến thế là hoàn toàn cô-độc.

Tính ương ngạnh của Lê bỗng đứng sừng sững, Lê nhất quyết cương lại ý bà Phủ.

Biết rằng mụ vú rất kính mến nàng, nàng định gọi lòng kính mến ấy để xúi mụ tự ý ở lại.

Nàng ngồi xuống giường, ôn-ôn hỏi mụ vú :

— Bà bảo già thế đấy, nhưng già có muốn về không...

Thấy mụ ngần ngừ không đáp, Lê đã nao nao.

Nàng hỏi rồn : Thế nào có muốn về không, cứ nói thật.

sẽ nói với bà, bà không ép buộc già đâu. Để tôi sang nói với bà ngay bây giờ.

Nói rồi Lê đứng dậy, vờ lấy giăng quả quyết đi ra cửa phòng, nhưng nàng đã đoán trước những sự xảy tới về phần mụ vú. Quả nhiên mụ ngần nàng lại nói :

— Thưa cô, cô cứ để bà đem con về... con cũng muốn về

— Con thì không muốn về nhưng bà bắt về thì con đành phải về...

Mụ đáp thế, nhưng nghe giọng nói và nhìn nét mặt mụ, Lê biết mụ nói dối, đồ cho bà Phủ bắt về, thiệt tâm mụ cũng muốn về lắm.

Lê nghiêm mặt : Thiệt nhé, được, già đã không muốn về thì không ai bắt già về được cả, tôi

nhân thế. Lê mỉm cười khinh bỉ cái tính dối trá của mụ vú. Nàng không kịp xét rằng, có khi vì không muốn chạm lòng tự ái của nàng mà mụ vú phải kiếm có nói như thế. Nàng lại ngồi trên ghế mắng mụ vú : Ừ thì cứ nói thật là tự ý mụ muốn về có được không, việc gì lại cứ nói dối như thế, tôi không ưa đâu. Muốn về thì về, ai cầm mụ làm chi. Mà

tôi cũng chẳng cần ai hầu tôi cả. Bảo con ở kia mai đừng đến nữa.

Mụ vú ngạc nhiên đứng cúi đầu lẳng lẳng,

Lê nằm giải trên giường, hai mắt nhìn thẳng lên trần nhà. Nàng không nghĩ gì cả, để hai tai chú ý đến những tiếng động xung quanh. Lúc bấy giờ Lê mới biết rằng bên ngoài đang mưa gió. Con gió lớn thổi ngang mấy lớp dờ vút vút, Lê tưởng chừng như bao nhiêu giọt mưa, bao nhiêu luồng gió đều đổ sập cả vào cái nhà trơ trọi. Có lúc gió mưa tạt vào giữ quá, cây cối ngoài vườn rào rào lên, Lê tưởng như muôn ngàn hồn ma đang đứng bên ngoài gọi mở cửa cho chúng vào. Lê bỗng run sợ như nghĩ đến những hôm sắp tới, một mình trơ trọi một nhà, giữa cảnh mưa gió này... Tính can đảm và kiêu ngạo tiêu tan đi đâu mất cả, nàng ngồi dậy, lo lắng bảo mụ vú : Hay là mụ ở lại với tôi.

— Thưa cô, con thú thật con muốn về lắm. Vả con bé ở này nó cũng sạch sẽ cần thận lắm.

— Nhưng tôi không muốn mướn nó, nó còn nhỏ ở, gần tôi sợ lây bệnh.

Mụ vú mau mắn đáp :

— Bà cũng vừa mới bảo con rằng bệnh cô hay lây, con sợ lắm. Tội nghiệp! con còn 5, 6 đứa con phải nuôi nấng, con nhỏ kia còn con gái chẳng có gánh nặng gì, cô nên mướn nó...

Mụ nói thế rồi vờ đem bình nước đi ra thẳng, vô tình không thấy vẻ biến đổi trên mặt Lê.

Mặt Lê lợt đi và dần lại như sắt... Hai con mắt không còn chút sinh hoạt gì. Nàng ngồi thừ người, tưởng như tấm thân gầy yếu ấy không chịu nổi được những lời nói bất ngờ của mụ vú. Nàng là con quái vật gì để ai ai cũng phải tránh xa? Nàng đã có thể giết được cuộc đời nàng, nàng còn có cái bùa hả gì mà nàng không biết, nó có thể giết được kẻ khác, để ai ở gần nàng cũng phải lo sợ cho tánh mạng? Lê phát điên lên mất, Lê muốn hòa với tiếng ào ào bên ngoài mà găm thét lên.

Nhưng Lê tự kiềm chế được. Uống một chén nước đường nóng. Lê vuốt ngực muốn san phẳng tấm lòng cho bình tĩnh...

Điềm nhiên, nàng lăm bằm lại những lời của mẹ vú mà nàng nhớ không sót một lời nào.

Bây giờ nàng mới thấy hết cả vẻ thành thực trong những câu nói ấy, nàng thấy cuộc vật lộn rất ích-kỷ của người ta để bám bít lấy đời, nàng không giận gì mẹ vú... Bản tính lạc-quan của nàng đã khiến nàng cảm giác, một cách xâu xa, trong những lời nói của mẹ vú, sự sống của con người quý báu vô ngần...

Nàng cười, tự bảo: mẹ vú còn tha thiết đời mẹ như thế, huống nữa mình...

Nàng thấy một sức mạnh mới mẻ tràn ngập cả người, cái sức mạnh để thắng căn bệnh đang nhắm tim phổi nàng. Nàng nhẩy vội ra bàn, cầm bút viết:

Anh Văn,

«Lê không dấu diếm anh nữa, «quả thật Lê yêu anh, yêu ngay «từ bữa nói chuyện lần thứ hai «với anh — Lê ra, Lê đã nói «những lời rất êm dềm này từ «hồi sớm mai kia, nhưng một «sự tức mình xảy ra khiến Lê «đã phạm tội làm tiêu diệt lá «thơ Lê viết cho anh, bây giờ «lòng Lê lại bằng bột, Lê thấy Lê «có đủ sức và đủ can đảm để «yêu Văn để đáp lại tình yêu «của Văn. Lê yêu Văn lắm và «Lê không ngờ lòng yêu ấy đã «sớm thân thiết thế. Văn đi rồi. «Lê thấy xung quanh đều trống «không cả... và Lê oán thầm «Văn sao lại đến làm rộn lòng «Lê vậy? Nhưng mà... Văn ơi! «Lê chỉ mong Văn cứ làm rộn «lòng Lê thế thế mãi...

«À Văn ạ, Lê sắp sửa không «ở chỗ này nữa đâu. Mai, mốt «Lê sẽ rời đi ở chỗ khác, rời «xuống phố. Yêu Văn, Lê lại «bước vào cuộc đời rồi, bây giờ «phải ở gần đời chứ, Văn nhỉ.

«Nhưng thiệt ra tại bây giờ Lê «ở một mình ở đây, Lê sợ, Lê «nhát lắm. Lê xuống phố kiếm «nhà quen ở trọ, bỏ đây đi, Lê «tiếc lắm, chẳng phải tiếc nó là «nơi Lê đã ăn ở từ lâu. Đỗ Văn «biết Lê tiếc gì? Lê tiếc những «kỷ niệm rất êm dềm của chúng «ta còn để lại trong phòng «khách... Có phải Văn đã nhuộm «tình yêu Lê từ bữa chúng ta «mơ màng nghe khúc tình ca «trong máy hát... Thôi Lê không «biết viết thêm gì, lòng Lê hồi «hộp lắm...» (còn nữa)

TÔI MUỐN ĐẸP

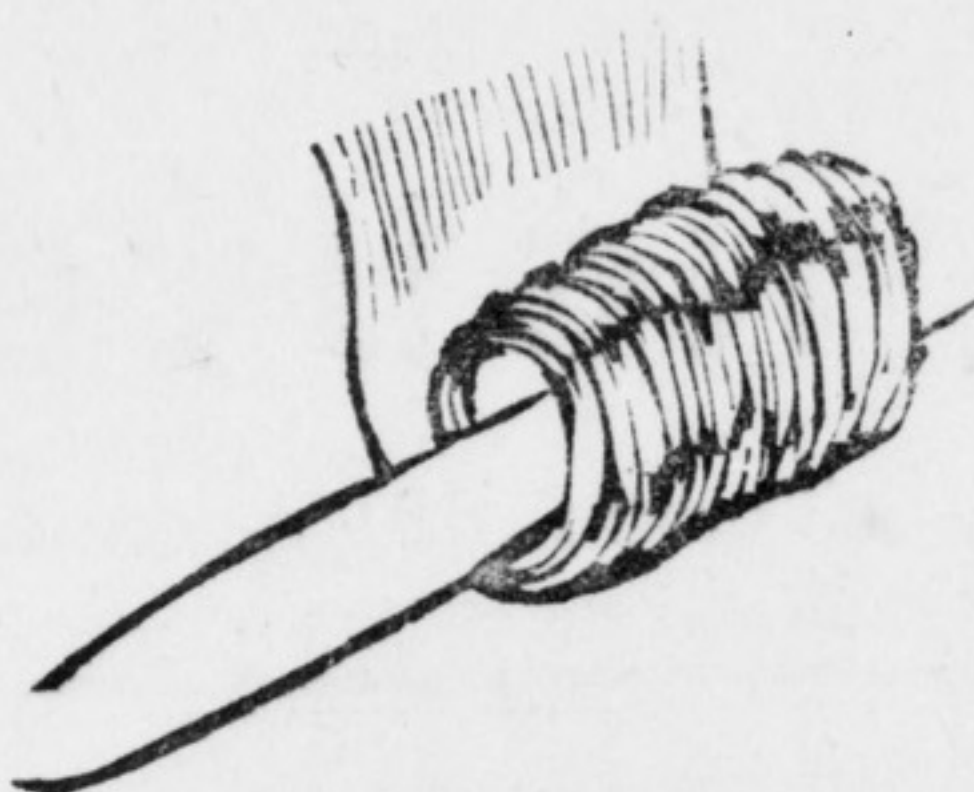
(Tiếp theo trang 4)

vào rồi thắt chiếc ruban kiểu này còn dư dùng khi các bà nội trợ làm những công việc lật vật ở trong nhà.

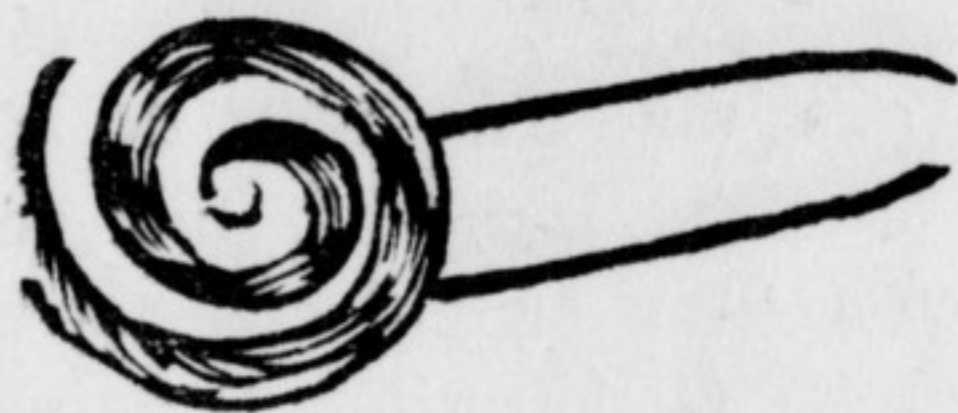
HÌNH 4

HÌNH 5. — Cô nào còn muốn giữ tóc dài mà lại muốn đầu có vẻ mới nữa thì chải ngược tóc xuống như khi bợp lược rồi gấp tóc sau gáy thành lưỡi chai bao rếville, phía trước đeo ruban quấn thành đuôi sam. Những kiểu cầu kỳ của các thiếu phụ muốn lịch sự phải có tay thợ khéo, cái đầu mới thành tuyệt mỹ được.

HÌNH C

Có hai lối sau này tiện cho tất cả những người chỉ có cái mục đích tìm sự giản tiện trong sự uốn và cắt tóc mà thôi, và lại bắt cả được hai tay nữa là khi nào muốn quấn tóc chít khăn cũng quấn tóc chít khăn được. Rẽ tóc ở đằng sau gáy ra làm hai bộn, tết đuôi sam từng bộn cho chặt rồi đuôi sam bên phải vắt sang phía đầu bên trái đặt thành hình chữ 8 nằm ngang đặt đến đâu cài ghim bằng ngay đến đó, đuôi sam bên trái vắt sang phía đầu bên phải và cũng làm như thế.

HÌNH D

Đặt trước đầu hoặc rẽ hoặc chải ngược lên.

2) Tóc cắt đều, quá dưới vai một chút, cuộn gấp vào trong, mua enrouleur, một thứ kẹp vòng tròn

HÌNH 5

theo hình cái đầu kẹp lại. Lối này những người cao và gầy quấn không được, vì xấu lắm.

Cô THÚY

TRẢ LỜI ĐẸP

Bà Trúc Thanh hóa. — Không có thứ thuốc nào làm cho tóc mau dài mà tôi biết cả. Bà thử xén một chút ngọn tóc đi xem có dục được nó mau dài không. Muốn cho xóng tóc nên mua những thứ dầu của các mỹ phẩm danh tiếng của Âu Mỹ

Bà Lua (Thanhhoa). — Rất thất vọng vì chẳng có cách gì làm cho hẹp bớt miệng lại được ngoài cách đánh sáp môi để cho người ta cái ảo tưởng miệng nhỏ lại cả.

Cô Ngọc-lâm. — Tập thể-táo về ngực, ngực nở và vú cũng nở thêm. Còn bệnh ở vú cô nên hỏi thầy thuốc. Áo mặc rộng tay chun thắt ở đầu như kiểu tay có nới trong số trước. Đừng mặc áo dài và đừng mặc hàng dòng dọc cùng thắm mùi như xanh, đen, đỏ, tím. Mặc màu vàng, màu brique. Trong hộp pillules orientales đã có «notice» theo đó mà uống, ăn theo cách ăn chỉ trong số này.

Cô Hồng - Hải. — 1) Ở chỗ thoáng-khí, ăn - uống điều-độ và thử ăn theo cách «Hai ngọn nước triều» đăng trong số này.

2) Mắt húp! Sáng ra lấy bông đắp nước ấm có pha borate de soude hay muối vãi lên mắt rồi lại vãi nước lạnh. Lông mi dài, tàn nhang, trướng cá, đã trả lời trong các số trước.

3) Đừng may những kiểu cổ bẻ, hở cổ, cổ viền tròn, may cổ cao lên và trun gấp nếp lại. May ngắn vừa mặc. Da trắng xanh, mặc mùi vàng, mùi hoa cà, các mùi ngả về hương.

4) Marques kem phấn, các thứ đắt tiền có danh tiếng xưa nay vẫn là những thứ tốt. Muốn không bọ thì chỉ nên dùng lait thời và cổ đánh kem thì kem thường không mỡ (non grasse) đánh ít lên mặt đập nhẹ cho đều và đợi khô tay hãy đập phấn lên.

Cô THÚY

NHÂN DIP HÈ

CHÚNG TÔI ĐÃ SÁNG CHẾ RA RẤT NHIỀU KIỂU MỚI LẠ LÀM TOÀN BẰNG «CAOUTCHOUS» RẤT ÊM NHẹ VÀ XIN QUÝ BÀ QUÝ CÔ NÊN CHÚ Ý...

QUẾ - HIÊN

Số nhà 36, phố Hàng-Bò, Hano

TÌNH MẸ

(Tiếp theo trang 3)

Và không giữ nổi sự nóng giận nó đang sôi-nổi, mẹ tôi lôi tôi ra đánh cho mấy roi vào lưng mạnh quá, đau thấm-thía.

Tôi thấy tôi oan-ức quá, lên đường chồm chần ngủ, nhin còm chỉ mong làm sao có cơ hội để bướng lại cho đỡ uất-ức.

Cơm nước xong, rửa răng, nghỉ ngơi một lát, mẹ tôi lầm-nhầm tỉnh thấy bán lẻ chịu nhiều hàng nên phải gọi tôi dậy biên dùm kéo lãng-quên mất. Thật là điều mình vừa mong ước xong đã đến. Tôi lầm-bầm nghĩ: « Vừa mới đánh xong, lại còn bắt dậy biên sò. Hàng-họ hãy mặc, cho quên hết cả đi ». Rồi quyết định, tôi kéo chần chồm kín đầu vờ như ngủ say. Mẹ tôi vừa như hối-hận đã đánh con đau, vừa như cảm thấy đời sống chật-vật khó-khăn quá, ứa nước mắt ra nấc lên, rồi thút-thít khóc.

Cái ý - nghĩ: « Giời đây mình xuống đây để phải nuôi một ông chồng chỉ ham-mê cờ bạc, không nghĩ đến việc gia-đình, để nuôi đàn con nó bạc-bẽo quá » làm mẹ tôi nấc lên tiếp đến một giọng khê-kê, đầy nước mắt như cầu-nguyện Phật độ-chi.

Sung - sướng vì đã hả giận, tôi tìm một lỗ chần thủng ngó mắt xem mẹ tôi đang làm gì. Ngồi trên đường bên kia, ngọn đèn con để trước mặt mẹ tôi, hình như đang hí-hoáy viết gì, có lúc đưa bút chì đen của tôi lên mồm, có lúc lại bỏ xuống hí - hoáy. Nhưng nào mẹ tôi có biết chữ đâu mà bảo mẹ tôi viết. Cứ cặm cụi như thế chừng độ nửa giờ, sau mẹ tôi vắn nhỏ ngọn đèn, để lên bàn thờ và xếp quyền sách mà tôi đoán chừng là quyền sổ hàng lên tán cây đèn nến. Rồi mẹ tôi bước lên giường, kéo chần, lạng-lẽ, buồn-rầu, cái buồn-rầu nó đã quen với mẹ tôi trong bao năm tảo-tần để nuôi-nấng chúng tôi. Trông giáng-diệu mẹ tôi qua lỗ chần tôi bỗng cảm-động quá, rồi từ từ hai giọt nước mắt lăn trên gò má tôi. Tôi thấy tôi hèn-hạ, không nghĩ gì đến nỗi

khổ của mẹ. Tuy năm đó tôi mới mười-ba, mười-bốn tuổi, tôi đã cảm thấy cử-chỉ của tôi là không tốt và thấy rõ tôi là người bất-nhiếu. Không giữ nổi sự xúc-động gây ra bởi những lời mắng thậm-tệ của lương-tâm, tôi khễ tung chần ra rồi rón-rén đi lại gần bàn thờ với quyền sách và vắn to thêm ngọn đèn. Tôi giờ nhẹ-nhẹ từng trang, e tiếng giấy sột-soạt sẽ làm mẹ thức dậy. Một tờ, hai tờ, ba tờ, rồi đến... ô kìa, trang giấy gì mà đầy những vòng tròn « méo-mó » và những chấm rất rõ. Tôi ngẫm-nghĩ, tôi ngần người ra vì không hiểu mẹ muốn viết gì. Nhưng tôi cũng chắc là mẹ tôi biên hàng bằng những hình vẽ đặt ra, vì « cậu con quý - hóa » đã không ưng biên hộ.

Rồi phiên chợ sau, chuyện trên đã hầu như nhạt. Mẹ tôi phiên này hơn-hở vui-mừng như những ngày đi chợ bán được nhiều hàng, hay gặp người dễ vĩa. Mẹ tôi mang sò ra bảo biên. Tôi giờ từng trang một, cốt để tìm thấy trang kỳ lạ, mà tôi đã thấy những hình lệch-lạc, ngòong-ngòeo. Và cái vui của mẹ tôi hình như cũng tràn-lan sang tôi làm tôi hơn-hở và tôi hỏi mẹ rất niềm-nở:

— Hôm nọ hình như để vẽ những hình này vì con thấy dễ hí-hoáy mãi.

Bằng một giọng rất bình-thản, êm-dịu và âu-yếm, mẹ tôi trả lời nửa như thấy tôi biết hối-lỗi mà mừng, nửa như thấy mình dốt-nát nên rụt-rè:

— Ấy hôm ấy gọi mãi mây không dậy, sợ mây rét, để đem bút chì ra biên lấy, khỏi phiền mây. Cứ biên thế mà để cũng nhớ hơn không biên.

— Đây là bà Xả-Ba, ba cái gạch dài ở đầu giòong, mua hai tấm lượt; hai cái khung dài như hai tấm lượt giá mười-ba đồng, đây mười-ba cái vòng tròn như đồng bạc đồng.

Đây là bà Phán Nghệ, hình vẽ giống tương-tự củ nghệ, mua hai tấm the đơn, hai hình dài ngang dọc những ô thừa giá mười đồng.

Và cứ thế bình-tĩnh như một ni-cô giảng đạo, mẹ tôi lần-lượt đọc cho tôi nghe những chữ mẹ biên. Cái giọng nhẹ - nhẹ và êm-du, cái khuôn mặt hiền-lừ của mẹ tôi làm tôi cảm-động quá.

Lần đó là lần đầu tiên tôi được sung-sướng nếm sự mê-ly của người đã biết nhận tội: và muốn

tránh cái phút cảm - động quá chừng đó, tôi phải dục mẹ đọc nhanh đề tôi biên cho chóng hết.

Và đêm nay gió rét quá, bỗng nhiên tôi thấy lạnh rùng mình. Thì ra ngọn gió bắc đã trở hồn tôi vào một thế-giới xa xôi, bắt trí tôi ngược lại thời-kỳ xưa, mà ghi mãi cái mối cảm-động say-sưa nó đã đánh dấu vào đời tôi bằng một kỷ-niệm nào-nùng.

HỒI-CHI

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi - Haiphong

BÁN VÀ BẢO-LINH CÁC THỨ
ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:

Rolex — Oméga — Judex

VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG

La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

GIÀY ĐEP, VÍ TÂN THỜI CỦA CÁC BÀ CÁC CÔ

CHỈ BÁN TẠI

NGUYEN - MAC

Tonkin - 69, Avenue Paul Doumer - Haiphong

CLINIQUE & MATERNITÉ DU
DOCTEUR :

NGUYỄN MANH THÂN

49 - 51, Avenue du Grand Bouddha — HANOI
Téléphone 830

Médecine générale et Infantile

Rayon X — Rayon U. V. et I. R.

Diathermie — Ondes Courtes

Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATION : matin : 8 h. à 11 h.
soir : 3 h. à 7 h.

Gia chánh

Trả lời một độc-giả

Bánh su sê

Nhồi bột.— Muốn cho bánh được trong suốt, nên mua bột nếp ở hàng bán bánh, bán bột, là một thứ bột đã lọc kỹ trong khi làm. Bột mua đem về đã nhỏ, dây lại cho kỹ, cho bột vào cối, vẩy nước lã, để bột tơi ra, rồi sẽ đun một bát nước đường thật sôi, tưới lên bột làm cho bột trở nên nửa sống, nửa chín, thì bột sẽ giẻo, dễ nặn. Khi tưới nước vào bột, phải lấy chày lên cho đều và pha vào bột một chút nước dánh dành hay nghệ, nhuộm bột ra một màu vàng tươi. Cứ một cân bột, thì hai lượng đường đun sôi với nước trộn vào. Bột nhờ làm bánh su sê phải hơi nhão. Nghĩa là vo một cục bột tròn bằng nắm tay, để một lát, thấy bột hơi chảy ra, trên mặt bột bóng nhoáng là bột vừa đủ, có thể làm bánh được. Khi bột đã được, trộn vào bột một ít dừa nạo dài như sợi chỉ, nếu có tiện nên mua khoai môn để sống thái chỉ giải cho vào bột, vì — dừa hay gãy nát, chớ không giữ được nguyên sợi như khoai —

MỸ-NGỌC

BÁNH NGỌT—RƯỢU
GIẢI KHÁT--NEM CHẢ
Do một số chị em bạn
gái đừng dân trông nom

ĐÃ KHAI-TRƯƠNG
tại phố: **LAGIQUET**
(Sau phố Hàng Bông)
XIN QUÝ-VỊ CHIẾU CỐ

XIN LƯU Ý.— Mỹ-Ngọc lại có cả bếp rất khéo biết nấu đủ các lối ăn Tây, Tàu, Ta. Quý-vị muốn đặt tiệc tại hiệu hay tại nhà Mỹ-Ngọc sẽ làm
:- quý-vị vừa lòng :-

Làm nhũ.— Đậu xanh say rồi, thứ thật tốt, ngâm đãi sạch vỏ, đem đồ cho chín, đã nhỏ — Cứ một cân đậu xanh, mười bốn lượng đường tây, hai bát nước, một chút nước hoa bưởi hay một chút bột vanille, cho cả vào sòng, vừa nấu, vừa đánh cho đặc lại, như các thứ nhân bánh ta vẫn thấy. Nếu muốn nhân bánh thật ngon, nên cho thêm vào nhân bánh một ít thịt làm ruốc (thịt đã bông nhưng không cho nước mắm) — trong khi nấu nhân bánh.

— **Gói bánh.**— Vo một miếng bột bằng một nắm tay, thì miếng nhân phải nhỏ hơn một chút. (Ước chừng hai phần ba miếng bột). Bỏ nhân vào giữa miếng bột, vo tròn. Khi gói sẽ ấn miếng bột cho dẹp xuống. Đó là gói bánh to như bánh đám cưới. Còn bánh nhỏ thì tùy ý, có thể gói vuông chừng sáu phân tây một cái.

Hấp bánh.— Làm bánh to, chừng một vài chục, có thể hấp vào quả hấp hay vào chõ. Hấp chừng một giờ là được. Nếu hấp một lần ba, bốn chục bánh, phải dùng chõ to, hấp trong hai giờ rưỡi mới có thể chín đều được. Bánh nhỏ hấp một lát chín. Muốn cho cẩn thận, nên lấy một cái bóc thử ra xem.

Kẹo mạch nha

Kẹo mạch nha nấu bằng mậ ăn ngon và bổ, nhất là làm quà cho trẻ con. Tôi xin hiến các bạn mấy cách làm kẹo mạch nha có thể dễ lâu được và khi đem ra ăn rất tiện.

Kẹo mạch nha nấu với sữa.

Mua kẹo mạch nha ở hàng thứ thật cứng, đem về hơ chảy ra. Cho vào kẹo ba thìa sữa đặc, khuấy cho đều. Đổ ra khay.

Kẹo mạch nha nấu với lạc hay hạnh nhân.— Hơ kẹo vào than cho kẹo chảy ra. Một nồi kẹo nhỏ, cho vào bốn lượng lạc rang rồi, đã nhỏ. Nếu muốn ngon cho hạnh nhân hay quả noix. Đổ ra khay.

Kẹo mạch nha nấu với chocolate.

Một nồi kẹo nhỏ, hơ chảy, cạo nhỏ chừng hai thanh chocolate, đổ chung vào kẹo, khuấy cho đều. Nếu muốn cho thêm sữa vào cũng được.

Cách đồ ra khay.— Lấy một cái khay thiếc hay một miếng gỗ vuông chừng bốn mươi phân, thoa dầu salade trên mặt gỗ, cho đều. Sẽ đổ kẹo lên trên, dầy chừng một đốt ngón tay. Xem chừng kẹo nguội, lấy dao nhúng dầu, cắt kẹo ra từng thanh một. Rồi lại cầm thanh kẹo cắt ra từng miếng vuông, hay tròn tùy ý. Cắt xong lấy giấy bóng thứ mỏng, thoa dầu, cắt từng miếng vuông. Gói kẹo lại, cho kẹo vào hộp, để bao nhiêu lâu cũng được.

VÂN-ĐÀI

BỘT PHOSCAO

LÀ MỘT THỨ ĂN
BỒI BỔ SỨC KHỎE

Những người yếu ớt, những người ốm mới khỏi, những người già cả, nên dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bổ và rẻ tiền

CLICHE LEBA-PHUC

ĐAU MÀNG ÓC là một bệnh rất nguy-
hiểm mà hiện nay đang rất thịnh
hành, vậy muốn tránh khỏi chứng
bệnh ấy thì chỉ nên dùng:

DẦU ĐẠI-QUANG

MÀ XOA VÀO HAI BÊN LỖ MŨI, HAI BÊN THÁI
DUƠNG, ĐẰNG SAU GÁY, MỖI NGÀY XOA VÀI BỐN
LẦN; HOẶC LÚC ĐI RA NẮNG RA GIÓ THÌ XOA,
NHƯ VẬY BỆNH ĐAU MÀNG ÓC SẼ KHÔNG BAO
GIỜ NHIỄM VÀO ĐƯỢC CẢ. DẦU ĐẠI-QUANG
CÒN TRỪ ĐƯỢC KHỎI CÁC CHỨNG BỆNH VẬT,
NHƯ NHỨC ĐẦU, XỖ MŨI, CẢM NẮNG, CẢM GIÓ,
SỐT NÓNG, SỐT RÉT, ĐAU BỤNG, ĐAU GÂN, NHỨC
XƯƠNG, V. V. ĐỀU RẤT CÓ CÔNG-HIỆU, CHẴNG
THỨ DẦU NÀO BẰNG.

LỌ TO: 0\$20 LỌ NHỎ: 0\$10

XIN NHẮC QUÝ KHÁCH MUA DẦU NÊN NHẬN CHỮ
HIỆU ĐẠI-QUANG VÀ NHÂN CON BƯỞM THÌ
MỚI KHỎI LẦM DẦU GIẢ HIỆU.

ĐẠI-QUANG ĐƯỢC - PHÒNG

23, phố Hàng Ngang. — HANOI — Téléphone: 895

Pin « CON RỒNG »

CHẾ RIÊNG CHO CÁC

THUỘC - ĐỊA, LÀM TOÀN

BẰNG VẬT LIỆU CỦA PHÁP

ĐÃ TỐT LẠI BỀN LÂU

— Bán tại: —

TẤT CẢ CÁC HIỆU LỚN

LIN - YE

1, Ruelle Jules d'abbadie

— HAIPHONG —

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGỒ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

—:—

(Rayon X. traitement électrique)

—:—

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT